

Κυριακή 14η Φεβρουαρίου 2021

Κυριακή 17η Ματθαίου

(Μτθ. 15, 21 – 28).

*«γυνή Χαναναία από τῶν ὀρίων ἐκείνων
ἐξελθοῦσα» (Μτθ. 15, 22).*

Μιά ιστορία τολμηρῆς πίστεως καί εὐλογημένου θάρρους μᾶς ἐξιστορεῖ ἡ εὐαγγελική περικοπή τῆς σημερινῆς ἡμέρας. Μιά ιστορία πού δίνει ἕνα τρόπο συμπεριφορᾶς ἀξιομίμητο. Ἡ παρρησία τῆς Χαναναίας ἐκπλήσσει, ἐάν μάλιστα ἀναλογιστοῦμε τίς ἀντιλήψεις τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀρχαίας ἐκείνης ἐποχῆς.

Αὐτή ἡ τολμηρή πίστη τῆς γυναίκας δέν εἶναι τυχαῖο γεγονός. Τό θάρρος καί ἡ παρρησία της εἶναι τό ἀποτέλεσμα ἑνός ἐσωτερικοῦ πόθου νά συναντήσῃ τό Χριστό καί νά διεκδικήσῃ αὐτό πού εἶναι δικαίωμα κάθε ἀνθρώπου, τῆ θεϊκή εὐλογία. Ἡ θερμή πίστη αὐτῆς τῆς γυναίκας πηγάζει ἀπό τήν ἀγάπη καί τόν πόνο. Ἡ Χαναναία ἀγαπάει καί πονάει. Ἀγαπάει τό κοριτσάκι της καί πονάει, καθώς τό βλέπει νά ταλαιπωρεῖται ἀπό τό δαιμόνιο. Ἡ ἀγάπη καί ὁ πόνος γεννοῦν τήν πιό καθαρή καί δυνατή πίστη.

Ἡ τεράστια πίστη πού κρύβεται στήν καρδιά τῆς Χαναναίας τήν ὀδηγεῖ σέ μία ἐνέργεια ἀναπάντεχη καί ἀναγκαία. Γιά νά βρεῖ τό Χριστό σπάζει τά ὅριά της. Βγαίνει ἔξω ἀπό τά σύνορά της σέ μία πορεία συνάντησης μέ τό Λυτρωτή. Ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος τό περιγράφει πολύ καθαρά: «γυνή Χαναναία ἀπό τῶν ὁρίων ἐκείνων ἐξεληθοῦσα». Εἶναι δύσκολο αὐτό πού κάνει. Τά σύνορα παρέχουν ἀσφάλεια. Βάζουν

κανόνες και φόρμες, για να διαφυλάσσεται η ισορροπία και η ησυχία στις σχέσεις των ανθρώπων. Διαφυλάσσουν την ιδιοπροσωπία των ανθρώπων και την αξιοπρέπειά τους. Τα σύνορα υπογραμμίζουν και τις διαφορές ανάμεσα στους ανθρώπους. Αυτές οι διαφορές άλλες φορές είναι άφορμή συγκρούσεων και άλλες φορές άφορμή συνεργασίας. Σε κάθε περίπτωση τα σύνορα είναι κάτι δυνατό, που δεν σπάζει εύκολα και δεν καταργείται χωρίς λόγο.

Τα σύνορα έχουν δύο μορφές. Είναι τα εξωτερικά σύνορα, που προσδιορίζονται γεωγραφικά και ξεχωρίζουν τις φυλές και τα έθνη. Είναι αυτά που καθορίζουν την πατρίδα του κάθε ανθρώπου. Υπάρχουν, όμως, και τα έσωτερικά σύνορα. Είναι τα όρια που δεν είναι όρατά. Είναι τα έσωτερικά όρια του κάθε προσώπου, που έχουν να κάνουν με τις αρχές και τις αντιλήψεις του και τό διαφοροποιούν από τα υπόλοιπα πρόσωπα. Αυτά τα έσωτερικά όρια

είναι απαραίτητο νά υπάρχουν, διότι καθορίζουν τήν ἐλευθερία καί τή σωστή συμπεριφορά. Κάθε ἄνθρωπος διαφυλάσσει τά ὅριά του, γιά να παραμένει ἐλεύθερος καί ἀξιοπρεπής, ἀλλά καί σέβεται τά ὅρια τῶν διπλανῶν του γιά νά μή γίνεται τυραννικός καί ἀπρεπής.

Ἵπάρχει, ὅμως, κάτι πιά σοβαρό καί πιά σημαντικό ἀπό τά σύνορα καί τά ὅρια. Εἶναι ἡ ἀγάπη καί ὁ πόνος. Ὅταν ἀγαπᾶμε ἢ ὅταν πονᾶμε, τότε μπορούμε νά βγοῦμε ἔξω ἀπό τά ὅριά μας, νά σπάσουμε τά σύνορά μας, γιά νά βροῦμε διέξοδο στήν ἀγάπη καί στόν πόνο μας. Μιά πονεμένη μάνα δέν εἶναι δυνατόν νά μείνει ἐγκλωβισμένη στά σύνορα τῆς φυλῆς της οὔτε στά ὅρια τῆς ἀξιοπρέπειάς της. Μπροστά στό πρόβλημα ἡ μάνα ὑπερβαίνει τούς κανόνες καί τά κλισέ. Αἶρεται πάνω ἀπό τά πρέπει καί τολμᾷ. Τολμᾷ μία πορεία ἐπικίνδυνη, θαρραλέα, δυναμική. Ἐπιχειρεῖ μία διαδρομή μέ μόνο

ἐφόδιο τὴν ἐλπίδα πού γεννάει μέσα στὴν καρδιά της ἢ πίστη πρὸς τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ.

Τὸ παράδειγμα τῆς Χαναναίας εἶναι ἐξόχως σημαντικό γιὰ τίς ἡμέρες μας. Ἐμεῖς βυθιζόμαστε στ' ἀμέτρητα ἀδιέξοδα πού μᾶς βασανίζουν, διότι ἀρνούμαστε νὰ κάνουμε αὐτὴ τὴν ὑπέρβαση τῶν δεδομένων μας. Βάλαμε φραγμούς καὶ σύνορα στιβαρά, πού ἔχουν νὰ κάνουν μέ τίς γνώσεις, τὰ προσόντα, τὴν ἐπιστήμη, τὴν τεχνολογία, τοὺς κανόνες κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς, τίς ἐπίπλαστες ἀνάγκες καὶ τίς λανθασμένες ἀρχές καὶ ἀξίες. Περιχαρακωθήκαμε μέσα σ' αὐτὰ πού ἔχουμε, σ' αὐτὰ πού ξέρουμε, σ' αὐτό πού εἴμαστε, σ' αὐτὰ πού καταφέραμε, σ' αὐτὰ πού θέλουμε, σ' αὐτὰ πού θεωροῦμε σημαντικά. Μετά ἀναλογιζόμαστε γιατί ἡ ζωὴ μας δέν εἶναι χαρούμενη. Προβληματιζόμαστε μπροστά στά μεγάλα θέματα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου καὶ τρομοκρατούμαστε μέ τό παραμικρό. Βυθιζόμαστε πολλές φορές στό

σκοτάδι τῆς θλίψεως, στό πέλαγος τῆς κενότη-
τας, στήν ὀμίχλη τῆς ἀβεβαιότητας, στό ἄγχος
τῶν ἀνεκπλήρωτων ἐπιθυμιῶν μας. Εἴμαστε
ἀνικανοποίητοι, παραπονεμένοι, θυμωμένοι,
θλιμμένοι, μόνοι. Ψάχνουμε ἀπαντήσεις.
Ἰψώσαμε γύρω μας τά τείχη τοῦ ἐγωισμοῦ, τῆς
αὐτάρκειας, τῆς ἀπόλαυσης, τοῦ φανατισμοῦ,
τοῦ ψευτοσυναισθηματισμοῦ. Κλειστήκαμε μέσα
στά σύνορα τοῦ ἐγώ, τοῦ ἐδῶ, τοῦ τώρα, τοῦ θέ-
λω, τοῦ ξέρω καί ἀποροῦμε γιατί ἀσφυκτιοῦμε.
Χάσαμε τήν ἐλευθερία τῆς γνώμης, χάσαμε τήν
ἐλευθερία τῆς ἀντικειμενικῆς ἐνημέρωσης, χάσα-
με τήν ἐλευθερία τῆς ἀληθινῆς παιδείας, χάσαμε
τήν ἐλευθερία τῆς φιλοτιμίας καί τῆς
προσφορᾶς. Ἰψώσαμε ἕναν τοῖχο ἀνάμεσα σ'
ἐμᾶς καί στούς ἄλλους, ἀνάμεσα σ' ἐμᾶς καί
στό Θεό.

Εἶναι σίγουρο πῶς πονᾶμε καί ἀγαπᾶμε.
Πονᾶμε γιά τήν ὅλη κατάσταση πού βιώνουμε
καί ἀγαπᾶμε, ἔστω καί ἐπιλεκτικά, κάποιους

άλλους. Κάπου μέσα μας σιγοκαίει ἡ πίστη πρὸς τὸ Θεό, ἡ δίψα γιὰ οὐρανὸ, ἡ λαχτάρα γιὰ τὸ αἰώνιο καὶ τὸ ἀληθινὰ σημαντικό. Μποροῦμε μὲ βάση τὴν πίστη, τὴν ἀγάπη καὶ τὸν πόνο νὰ κάνομε μία διαδρομὴ σὰν τὴ Χαναναία. Νὰ σπάσομε τὰ σύνορα καὶ τὰ ὅρια πού μᾶς κρατοῦν νωχελικούς. Νὰ γκρεμίσουμε τὰ τείχη πού μᾶς ἀπομονώνουν καὶ μᾶς συνθλίβουν. Νὰ ὑπερβοῦμε τὰ δεδομένα μας καὶ νὰ πλησιάσομε τὸ Χριστό ὡς φτωχούληδες καὶ ἀναξιοπρεπεῖς. Νὰ γίνουμε οἱ ἐπίμονοι καὶ θρασύτατοι ἐπαῖτες τῆς ἀγάπης Του. Νὰ ζητήσομε τὰ ψίχουλα τοῦ θεϊκοῦ ἐλέους.

Ὅπως ἔσπασε ἡ Χαναναία τὰ σύνορά της, ἔσπασε καὶ ὁ Χριστὸς τὰ δικά Του ὅρια μαζί της. Στὴν εὐλογημένη της ἐπιμονὴ καὶ στὴν ἀδιάσειστη πίστη ἀπάντησε μὲ τὴν ἀπέραντη συγκατάβαση καὶ τὴν ἄνευ ὁρίων ἀγάπη. Αὐτὸ ἀποδεικνύει πὼς μποροῦμε νὰ περιμένουμε τὸ ἴδιο. Ὅσο τρέχουμε κοντὰ στό Λυτρωτὴ καὶ

ἐπιμένουμε στή σχέση μας μαζί Του, τόσο θά
εἰσπράττουμε τίς ἀμέτρητες εὐλογίες Του, πού
ξεκινοῦν ἀπό τώρα καί δέν τελειώνουν ποτέ.
Ἄμήν.